

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΜΕΣΩΣ γονάτωσα κάτω, απήρξα το τουφέκι μου στον ήλιο και περιμένα, αποπειρόντας πάλι την πόρτα.

Τη στιγμή αυτή είδα ψηλά σ' ένα παράθυρο του ερειπίου, δύο φωτεινά, πράσινα μάτια να με κυττάνε...

Ήσαν δύο μάτια πράσινα, μα πολύ πιο μεγάλα και πολύ φωτεινά, όμοια με δύο πράσινες φλόγες.

Σκέφτηκα να προσβολήσω άμεσα, μα συγκρατήθηκα. Ίσως, σκέφτηκα, να είναι κανένας άγιος γάτος, που να ξεστρώσε κι' αυτόν απ' τη φοιλή του ο βρυκόλακας.

Και δεν είχα άδικο. Ήταν ένας μεγαλόσωμος κατάμαυρος γάτος, που με κυττάζε, με κυττάζε επίμονα.

Το κύτταγμά του αυτό μ' ένοχλούσε, μα και δεν ήθελα να προσβολήσω έναντιον του, έμ' όσον δεν έδειχνε επιθετικές διαθέσεις. Γύρισα όστόσο και τον κύτταξα κάθε λίγο, όταν ξάρωνο έννοωσα ότι τα μάτια του έξισκιωσαν μα άλλοτοχη επίδραση επάνω μου.

Όσο τον κυττάξα δηλαδή αισθανόμουν το κεφάλι μου να βαρύνει και το μεγάλο μαύρο γάτο να στένει πλάι μου και νύχι ζωοφωμένο επάνω μου τα άπαισα μάτια του.

Γιά μία στιγμή βάλισα το κεφάλι μου έγωιος δεξιά και λίγο έλειψε ν' αποκοιμηθώ. Ό κίνδυνος όμως που διέτρεχα μ' έβαινε να επιβληθώ στον έναντό μου και ν' άνοιξο τα μάτια μου. Είδα τότε τον μεγάλο μαύρο γάτο να στένει πλάι μου και νύχι ζωοφωμένο επάνω μου τα άπαισα μάτια του.

Χωρίς να χάσω καρδιά, άρπαξα το τουφέκι μου πούχε πέσει ανάμεσα στα πόδια μου και σηκώσα τον έποκόλινο γιά να το σπάσω το κεφάλι. Μα ό διαβολικός γάτος έκοιούζε άγρια, βρόθηνε μ' ένα πλήγμα στο άνοιγμα του παραθύρου κι' από κει χάρηκε μέσα στο σκοτάδι...

Έπειτα απ' το πάθημά μου αυτό, είχι τα μάτια μου τέσσερα... Ό βρυκόλακας βρισκόταν ασφαλώς έξω απ' το ερείπιο, γιατί άκουσα συγχρόνως τους λίκους ν' ανεβαίνουν τα σκαλοάτια του ερειπίου.

Τα πρώτ' άγρια του πρόβαλαν από άνοιγμα της πόρτας, ήσαν μεγαλόσωμα και τρομερά. Τα μάτια τους άστράφταν σαν άναμμένα κάρβουνα. Ρουθούνιζαν άγρια και φωνόντουσαν σαν να διατάζαν να προχωρήσουν.

Έβαρνα όμως άκούστηρες ένα ανθρώπινο ούρλιαχτό, το ούρλιαχτό του βρυκόλακα κι' οι λίκου άρτίστησαν κι' άρχισαν να άγχιωνον τα δοκάρια, με τα όφθα έλα φραξοι την είσοδο, ζητώντας να μπουν μέσα και να με κοιματίασουν.

Ήσιο απ' τους πρώτους λίκους φανερώθησαν κι' άλλοι οε λίγο, ένα κοπάδι ολόκληρο, ένα κοπάδι πεινασμένον θηρίον, που ή βρώμικη άνάστα τους έιτανε ως το μέρος που βρισκόμουν και τα νύχια τους τσαγρόνιζαν με μανία το πλακόστρωτο.

Θά μπορούσαν ν' άνθίζουν τάχα τα δοκάρια κι' ή σανίδες της πόρτας μπρος οε τόσα πειναλέα κι' έρεθισμένα άγριαμα;

Κι' αν γινόταν αυτό το θαύμα, δεν θά εχόταν οε λίγο να βοηθήση τους λίκους; ό ιδιος ό τρομερός βρυκόλακας;

Γι' αυτό δεν έπρεπε να χάνω καιρό.

Σημάδεμα τον μεγαλύτερο απ' τους λίκους και τον πιο άγριωμένο, πούχε σηκωθεί στα πισινά του πόδια και άδάχνωνε με λύσσα τα δοκάρια της είσοδου και τον πυροβόλο.

Ένα άγριο ούρλιαχτό άκούστηκε, ένα ούρλιαχτό μανίας και πόλου και το άγριμα κυλίστηκε κάτω νεκρό.

Ό κρότος του πυροβολισμού μέσα στη νύχτα, που τον πολλαπλασίασε ή ήχο του ερειπίου, έκαμε τους άλλους λίκους να τρομάξουν και να τραχήτουν λίγα βή-

ματα πίσω. Άνεύνησα μ' άνακούφισα.
 —Θέε μου, σ' εύχαριστώ! ψυθούρα, γεμάτος εύγνωμοσύνη και κυτάνη.

Δεν πρόφτασα όμως να χαρώ την έπιτυχία μου αυτή. Δέν πρόφτασα να ξαναγεμισώ καν τη μα κώνη του όπλου μου. Ξαφρικά, εκεί που δέν το περιμένα, άκουσα απ' έξω βήματα ανθρώπου. Μερικές πέτρες κατακόλησαν ύστερα με κρότο. Κι' άμέσως σχεδόν ένας μεγάλος ούρλιαχτός έπεσε με τρομακτική δύναμη πάνω στα δοκάρια της είσοδου και τάκαμα να τρέξουν άπαισα και να μεταποισθουν απ' τη θέα τους.

Έφραξα!...
 Ήταν Έκεινος, το γέννημα της Κολάσεως, ό έδικητικώς βρυκόλακας...

Ένας δεύτερος ούρλιαχτός έπεσε οε λίγο πάνω στα σανίδια πυφραξον το άνοιγμα της πόρτας και τα κακασύτερες, έπειτα τρίτος, τέταρτος, πέμπτος...

Ήμουν χαμένος.
 Μιά—δύο πέτρες άκόμα θάρταναν γιά να γκοιμίσουν έντελώς το όχτρονά μου.

Οι λίκου είχαν ξεθαρώσει και τοιαζόντουσαν να όρηήσουν εκ νέου...

Αν έβεννα στη θέα που βρισκόμουν, θά με κοιματίασαν.
 Πάνω απ' το κεφάλι μου, άντικρυ στο άνοιγμα του παραθύρου, πούχε φραξοι προηγούμενος ό άλλότατος έκεινος γάτος, ύπηρχε ένα άλλο παράθυρο. Που έβλεπε; Στο δάσος ίσως, στο ύπαιθρο, στην κατωστραφή...

Πάνω στην ταρξία μου, δέν σκέφτηκα τίποτε απ' όλα αυτά. Σηκόθηκα όρθιος κι' άρπάχτηκα απ' τις πέτρες που έβριخان στον τοίχο γιά ν' ανέβω, όταν άκουσα πίσω μου, στο άνοιγμα της πόρτας, τον κρότο ενός νέου ούρλιαχτου πούτρεσε με καταπληκτική δύναμη, έσκασε ό τι βρήκε μπρος του κι' άνοιξε μια μεγάλη τρύπα άνωμεσα στα δοκάρια και στα σανίδια.

Την ίδια στιγμή ένας τεράστιος λίκος πήδησε μέσα στο ερείπιο, Ήταν έτοιμος να ρηχτή επάνω μου, μα τον πρόλαβα. Σήκωσα το όπλο μου και τον προσόλισα, χωρίς να προστάσω να σημάδεμα πούλά—καλά. Δέν τον σκότισα, μα τοούσταμα φάνηκαν το ένα του ποδι, γιατί σπαράσθηκε κάτω κι' άρχη να γυρλίχη άγρια... Οι άλλοι λίκου απ' έξω, ματασμένοι απ' ό τι συνέη, είχαν κωφοθεθί στη θέα τους κι' ούρλιαζαν πένθημα...

Δέν έπρεπε να χάνω ούτε στιγμή.
 Γαντζώθηκα στις πέτρες του τοίχου, κρατώντας με τα δόντια μου το κνηγικό μου μαχαίρι, γιά κάθε ένδεχόμενο και πήδησα στο παράθυρο.

Ήταν καρός, λίγα δευτερόλεπτα αν άργούσα, θάμουν χαμένος, γιατί άμέσως σχεδόν οι λίκου όρηήσαν μέσα στο ερείπιο, το πρόχο όχτρονά μου σπαράσθηκε κάτω κι' ή άτρενήτη άθουσα γέμισε απ' τα φρενασμένα απ' την όρηη και την πείνα άγριαμα.
 Ματαμμένο τοίχο δίω αυτό το κοπάδι των θηρίων κάτω απ' το παράθυρο, στο όποιο ήμουν άνεβασιμένος, έκοιούζε άγρια και άπειλητικά.

Ό βρυκόλακας δέν άκούγότανε.
 —Τι να συνέβαινε άραγε;

Γιά κάθε ένδεχόμενο, κυττάξα παντού απ' το παράθυρο κι' είδα, όχι με λίγη άνακούφισα, ότι στην πλευρά αυτή του ερειπίου ύπηρχε ένας μεγάλος μαντρογνωμομένος χώρος, γεμάτος θάμους και ψηλά κυπαρίσσια και ίπες.

Μπορούσα σενετώσ να πηδήσω στο μέρος αυτό. Οι λίκου δέν μπορούσαν να μπουν από πονενά. Θά είχα να κάμω μονάχα με τον βρυκόλακα...

Έφραξα ένα τελευταίο βλέμμα στο έσωτερικό του κτιρίου, που ήταν τότε πλημμυρισμένο απ' τα άγριαμα κι' άνατριχίλια. Όλον αυτόν τον λίκον τα μάτια ήσαν κωφοφωμένα επάνω μου. Πολλά απ' τα θηρία προσπαθούσαν να με φάσινον πηδώντας. Χτυπούσαν κι' έφραζαν άπαισα τα δόντια τους, ούρλιαζον με μανία, τσαγρόνιζαν το έδαφος, δάχνοσαν, πάνω στο φρενασμά τους, το ένα τ' άλλο.

Μη μεπώνοντας ν' άντιρωξώ πελά το τρομερό αυτό θέμα, πήδησα κάτω απ' το παράθυρο, άφου έφραξα ένα έρευνγηκό βλέ-

Ήταν μ'ια κατωκήνωσις Τσιγγάνων ληστών...

μα μέσα στο σκοτάδι. Λίγα βήματα πω μπρός δέχονταν κάτι ν' ασπρίζη μέσα στη νύχτα. Πλησίασα προσεκτικά και είδα ότι ήταν ένα μαριμαίονο μνημείο.

Η ανάμνησή μου αυτή με φρόνιζε άρκετά. Το έρεπιωμένο κτίριο ήταν γλίστρα παλιά έκκληση και το μέρος που βρισκόμουν τώρα το νεκροταφείο της.

Όσοτος, δεν φοβήθηκα.

Άντιθέτος, Έκανα το σπαρφό μου, εύχαρίστησα το Θεό για τη διάσωση μου απ' τα θεία, κάθισα πάνω στο μνημείο κι άρχισα να γεμίζω γρήγορα—γρήγορα το όπλο μου.

Ήμιον βέβαιος πως ό βριζολάικας θα με κυνηγούσε ως το μέρος αυτό, πως δεν θ' άρχιζε να παρουσιάζη... Κι δέν έχω άδικο.

Μόλις τελείωσα το γεμάτισμα του τουφεκιού μου, άκουσα δεξιά, έξω απ' τον μαντιλόχο του νεκροταφείου, έναν ύποπτο θόρυβο και σε λίγο πρόβαλε πάνω απ' τον τοίχο ένα κεφάλι...

Ήταν αυτός!...

Τά μάτια του ξεγύγαν κατακόκκινα, ματομένοι θαρρείς, σαν τών λίκων.

Στάθηκε γιά μιά στιγμή, κάρφωσε το φριζότο βλέμμα του έπάνω μου κι όποτε πήδησε πάνω στη οάχη του τοιχοι δόρθωσε.

Μ' ώχη την ταραχή που αισθανόμουν, σήκωσα το όπλο μου, έτοιμος να πυροβολήσω.

Ό άπαίδιος ζόνερος, αν κι έβλεπε πως τον σπαδάνα, δέν έδειξε κανένα φόβο.

Με κούταζε μόνο, με κούταζε άγρια, λυσσομένο...

Μή μισώντας ν' άνθέξει στο κούταμά του αυτό, γρήγορα κάθε τόσο άλλοδ τα μάτια μου.

Μόλις άκουσα ήχος στο μεταξί αυτό να διακρίνω κάτι που μ' ένδιεφερε.

Ό δεξίος κούταφος του βριζολάικα ήταν ζαπισσισμένος, από αίμα άσπρόμα, από αίμα το όποιο έτρεχε άκου, γιατί κάθε τόσο σήκωνε το χέρι του και σφουγγιζότανε...

Τι πάγη ήταν αυτή;

Όταν είχε χτυπήσει ό Δημήτρης ή ήταν ένα από τά τραύματα που του προξένησαν ή σφαίρες τών τουφεκιών μας;

Όσοιδήποτε ό άπαίδιος βριζολάικας φανόταν έξωρετικά έ-ρωθεμένο.

Άκουσα τά δόντια του να τριξάζουν και μ' έλυνε κρύος ιδρώτας.

Έξω από τó άνθροπύοφορο αυτό τέρας πήδησε κάτω απ' το μαντιλόχο, Έκανε ένα βήμα έμπρός και στάθηκε πάλι.

Άρχισα να παραξένευομαι. Γιατί δέν όρισε έναντίον μου; Τι φρόβοντα;...

Τι κούταζε κρύος έτσι προσεκτικά; Όχι έμένα πλέον. Το βλέμμα του ήταν τώρα κωφερόμενο από μέρος που καθόμουν.

Ήξερα καλά ότι είχα καθίσει πάνω σ' ένα μαριμαίονο μνημείο.

Τι σχέση ύπηρεζε άραγε μεταξύ του μνημειώτος αυτού και του βριζολάικα;

Ποιος να κοιτότανε τόν αιώνιο ύπνο κάτω απ' την επιτάφια αυτή πλάνα;

Έξαφνα ό βριζολάικας ξαναεάνθησε. Γύρισα την κάννη του ό-πλου μου έναντίον του.

Μά δέν ήθεσε πρόσ το μέρος μου. Άρχισε να σφουγγιζή γύρω απ' το μέρος που καθόμουν, κρατώντας πάντα την ίδια άποψισα.

Έκανα, κατ' ανάγκη, κι εγώ το ίδιο, γιά να μη μου ρεχτή ά-πορόπτος.

Έσά τέλος, ό βριζολάικας στάθηκε κάτω από ένα κυπάρισο. Σήκωσε το χέρι του, μούδειξε τη σφισμένη του γροθιά και μου είπε:

— Σκέλε!... Γενιά τών σκουληράδων, κάθε σπαγίνα τών αματωτών μου θα την πληρώσεις και με μιά ζωή απ' τους δικούς σου... Ού πεθά-νεις έσθ πρώτος, σκέλε!... Ό σύντροφός σου εινε στά χερία μου... Τοι τουμάξου τόν πιο σκληρό θάνατο... Όλοι θα πεθάνετε... Θά ρι-μάξω τó σπίτι σου... Μετα-κινήσου απ' τη θέσι σου, δρωμερό σκουληρά...!

Δέν κρατήθηκα πειά. Τόν σπιδάνα και τόν πυροδότησα. Καμένος κό-πος όμως.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ <ΜΠΟΥΚΕΤΟ>

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιά να δυναμώνη ή φιλία. Μιά ώρακια άπάντησις του δουλός ντε Λεβιν. Ό Βολταίρος για τόν Ρουσόφ. Τά τελευταία λόγια του Αυτοκράτορος Αύγουστου. Ό Ραφαήλ και οι άνοικονήμετοι καρδινάλιοι. Γιατι ζωγράφισε τους Άποστόλους κόκ-κινους. Ό Βριζολάικας του Βολταίρου. Τά ύπερκα λόγια του στον στρατάρχη Ρισελιέ, κτλ. κτλ.

Μιά μέρα κάποιος φίλος του πανισχύρου δουλός ντε Λεβιν του άντρεφε ότι, καθώς διδίδετο, κινδύνευε να ύπατάση στη δυναμεία του Λουδοβίκου Π'.

— Μην πιστεύεις τις διαδόσεις, άπάντησε ό επιτηδειότατος αυλιός. Εγώ που άπόκτησα τόσο έπαιρη στην Αϊθή, ξέρω καλά και να τη διατήρησω. Κι αν προαλώ, από καιρό σε καιρό, την άρχη του βασιλείου, τó κάνω γιατί μόνο έτσι δυναμείει το αίσθημα της φιλίας.

Ρώτησαν κάποτε το μεγάλο Γάλλο συγγραφέα Βολταίρο τί γνώμη έχει για τόν έπισημ μεγάλο συνάδελφό του Ρουσόφ.

— Ό Ρουσόφ, άπάντησε ό Βολταίρος, με περιφρονεί, γιατί κά-ποτε παρημελώ στους στίχους μου την όμοιοκαταλήξια. Άλλά κι εγώ με τη σειρά μου, τόν περιφρονώ, γιατί δέν κάνει τίποτε άλλο, παρ'όχι... όμοιοκαταλήξιος!...

Ό αυτοκράτορ της Ρώμης Αύγουστος, λίγο πριν πεθάνει, ρώτησε τους παριστάμενους οίσι-ους και αυλιούς του:

— Τι λέτε, έκαζα καλά τó ρόλο της ζωής μου;

— Θάμισα! Του άπάντησαν έξένοι.

— Έ, τότε, επέτρεψατέ μου ν' άποσπώθ ήν μέσω τών χειρο-γραφομάτων σας! Πρόσθεσε χαμο-γελώντας ό έτοιμοθάνατος.

Ό μέγας Ίταλός ζωγράφος Ραφαήλ ήταν εθιστός και περι-ραζόταν πολύ βίαια τών κατέρου-νων τ' έργα. Μιά μέρα δίδ καρ-διναλί του παρατήρησαν ότι σε μιá εικόνα του είχε ζωγραφίσει πολύ κοκκινά τα πρόσωπα τών Άποστόλων Πέτρου και Παύ-λου.

— Δέν έχετε άδικο, σεβασμιό-τατοι, ποιε άπάντησε ό καλλιτέ-χνος. Άλλα τούς ζωγράφους ό-πως εινε πραγματικά στον ούρα-νό, κατακόκκινοι από άρχη, γιά τή οικτρά κατάσταση, στην ό-ποία βρισκοντα ό κλήρος!...

Όταν ό Βολταίρος κατά τα γεγραμάτα του, έπισκεψή τó Παρίσι, φορτωμένος πειά από δόξα, τó πλήθος του έτόιμοις μιá λαμπρότατη ύποδοχη.

Άσού έγινε και ή επίσημη σέση του συγγραφέος στη Γαλλική Κομμοδία, τόν έπλησίασε ό παλιός του φίλος, στρατάρχη Ρισελιέ, και του έξέφρασε με συγκίνηση την εύχαρίστησή του για τη λαμπρό-τητα της ύποδοχής που του έγινε.

— Κύριε στρατάρχη, του άπάντησε ό Βολταίρος, ό φιλολογικός μου θρήμβος, συγκινούμενος με τούς πολεμικούς θριάμβους σας, δέν εινε παρά θρήμβος Άρλεκινού!...

Ό Γάλλος εγγενής ντ' Αρξανσιόν, μιá ώρα μετά την άπόλυσι του απ' τη θέσι του ύπουρου τών Έξωτερικών, έγραφε προς τόν διευθυντή του Ταχυδρομείου:

'Δξιότιμη κύριε, αν θυμάστε άκόμα ποιος είμαι, κάντε μου, σάς παρακαλώ, την παρακάτω χάρη! κλπ., κλπ.'

Ό περιφρμος στρατάρχης Τυρέν, βλέποντας κάποτε μερικούς στρατιώτες να αυθόνογιά να μη τούς χτυπήσουν τά δούβια του έλθρου, τούς είπε:

— Φίλοι μου, κάντε πολύ καλά να ύποκλίνε-στε μπροστά σ' αιδές τις έπισκέπτες!...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΒΑΘΕΙΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

Βαθειά, τή νύχτα, τά μυστι- (κτλ) ΜΕ τ' άνοιχτά φτερά τού άπι- (ρου) Πετά ή ψυχή μου, σκέλεσα έ- (Λεόθρηρ) Στους μυστικούς κόλπους τού ('Ασπ'ρου) Τη νύχτα θάλει δλα σ' αθά- (ρητ) Που άποκρύβει ή πλάνα μέρα. Τη νύχτ' άκούει δλα τ' άνά- (κορστα) Στόν άτρικύμοστον άέρα: Βλέπει τών τάφω τ' άφαντά (οιματα) Και τά λευκά στοιχεία τών κά- (στρουν) Κι' άκούει τών δέντρων τó με- (γύαλο) Και τó περπάτημα τών άστρων. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

